

Ева Василева

Простих ти!

На колко ли добри жени
обещал си ти любов?
Стотици, хиляди дори,
бил си подъл и суров.
Една от тях бях аз,
не виждах и не чувах,
за тебе мислих ден и час,
постоянно те сънувах.
Плаках, молих се, крещях,
когато ти си тръгна.
От любов се разболях,
а ти (подлец!) не се завърна.
Сега те срещам – окаян, сам,
живота дал ти е урок,
за прошка молиш – аз ще ти я дам,
да простиш не е порок!

КРАЙ

© Ева Василева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6716>]